

РЕШЕНИЕ

№ 2288

гр. София, 07.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **12580** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, във връзка с чл. 129, ал. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 9б и чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Делото е образувано по жалба от С. университет „С. К. О.“, ЕИК[ЕИК], срещу Акт за прихващане или възстановяване /накратко АПВ/ издаден на основание чл. 129 от ДОПК с рег. № СФР20-У321-3/27.05.2020 г. от М. Б. С., действаща в качеството си на орган по приходите, на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при дирекция „Общински приходи“ при Столична община, частично потвърден с Решение № СОА20-РД28-31/07.08.2020 г. на кмета на СО. Иска се отмяна на оспорения административен акт като незаконосъобразен.

В съдебно заседание, оспорващият С. университет „С. К. О.“, ЕИК[ЕИК], се представлява от процесуален представител адвокат З. О., който поддържа жалбата съобразно изложените в нея аргументи. Претендира разноски, за което представя списък.

Ответната страна – Кмета на СО, се представлява от старши юрисконсулт С. В., която оспорва жалбата като неоснователна. Претендира за присъждане на разноски в полза на ответната страна за възнаграждение на юрисконсулт. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища прие за установено следното:

С Резолюция за извършване на проверка рег. № СФР20-У321-1/23.03.2020 г. е възложено извършване на проверка по подадено от СУ Искане за прихващане с рег. № СОА20-У32 1-250, с което се претендира прихващане на неоснователно платените суми за местна такса за битови отпадъци в размер на 1 325 270,66 лв. и лихви за просрочие в размер на 39 341,54 лв., за периода 2005 - 2009 г., позовавайки се на влязло в сила Решение № 2389/22.02.2018 г. по адм. дело № 5877/2017 г. по описа на ВАС и Решение № 592/31.01.2017 г. по адм. дело № 6296/2014 г. по описа на АССГ.

Във връзка с депозираното искане е издаден оспорения АПВ рег. № СФР20-У321-3/27.05.2020 г., връчен срещу разписка на 08.06.2020 г. на А. Г. Г. - ректор на СУ. В 14-дневния законов срок срещу акта е постъпила жалба с рег. № СФР20-У321-4/22.06.2020 г. до Кмета на Столична община, с искане за отмяна в обжалваните части, при която да се уважи претенцията и да се извърши прихващане на недължимо платените от СУ, ТБО и лихви за просрочие за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2009 г. в размер на 1 305 247,26 лв. (1 253 285,13 лв. непризнати с обжалвания акт като недължимо платени плюс 51 962,13 лв. неправилно прихванати с обжалвани акт срещу несъществуващо вземане на СО начислени лихви за просрочие) с неплатени публични задължения на СУ към СО за такса битови отпадъци, данък недвижими имоти и лихви за просрочие върху тях, вкл. и тези по Решение № 281 от 18.05.2017 г. на СОС.

Кметът на СО Й. Ф., в качеството и на решаващ орган е отхвърлила жалбата с решение № СОА20-РД28-31/07.08.2020 г. Решението било връчено лично на жалбоподателя на 11.09.2020 г.

С жалба, вх. № СОА20-У321-1229/23.09.2020 г. до съда, подадена, чрез административния орган, С. университет „С. К. О.” е оспорил Решение № СОА20-РД28-31/07.08.2020 г. на кмета на СО, в потвърдената част, по повод на която е образувано настоящото дело.

Предмет на оспорване в настоящото производство е претенция за недължимо внесени и платени главници за ТБО в размер на 1 253 285,13 лв., ведно с 51 962,13 лв. за платени лихви за просрочие, за периода от 1 януари 2005 г. до 31 декември 2009 г.

В хода на делото са приети и приложени представените с жалбата и административната преписка писмени доказателства, както и представените в с.з. от страните допълнителни такива.

Изслушано е заключение по допуснатата ССЧЕ, изготвено от в.л. Ц. В., което съдът кредитира изцяло като обективно и пълно.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна – адресат на постановения акт, имаща право и интерес от оспорването.

Разгледана по същество същата се преценя като неоснователна поради следните съображения:

Разпоредбата на чл. 129, ал. 7 от ДОПК предвижда, че актовете за прихващане или възстановяване могат да се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове. Съобразно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на обжалвания акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма и в съответствие с материалноправните разпоредби на закона. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ,

установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служителите на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ, в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал. 4, служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината.

Оспореният АПВ с рег. № СФР20-У32 1-3/27.05.2020 г. е издаден от М. Б. С., която съгласно Заповед с рег. № СОА20-РД 15-349/08.01.2020 г. на Кмет на СО, заема длъжността „главен инспектор“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“ при Столична община, в изпълнение на Резолюция с рег. № СФР20-У32 1-1/23.03.2020 г. на Е. К. К. - началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при дирекцията, видно от Заповед с рег. № СОА20-РД15-363/08.01.2020 г. на Кмета на СО. Последният е определен с Разпореждане рег. № СФД20-ВК66-16/16.01.2020 г. на Методи Г. М. - директор на дирекция „Общински приходи“, видно от Заповед рег. № СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. на Кмет на СО, като орган по прихода, който да упражнява компетентността по възлагане на проверки и ревизии за определяне и установяване на задълженията за местни данъци и местните такси за битови отпадъци и за технически услуги съгласно ЗМДТ и приетите от Столичен общински съвет подзаконови нормативни актове, на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ във връзка с издадената от Кмета на Столична [община] рег. № СОА20-РД09-1072/15.01.2020 г., с която се определени кои служители в дирекция „Общински приходи“ в качеството си на органи по приходите, могат да установяват, обезпечават, събират и контролират местните данъци и такси, на основание чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ.

На основание чл. 128, ал. 1 от ДОПК, недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от НАП. Редът, по който се извършва е предвиден в чл. 129 от ДОПК, като според ал. 1 прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. В ал. 2 е посочено, че след постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на: 1. ревизия; 2. проверка, а разпоредбата на чл. 129, ал. 3 от ДОПК задължава органа по приходите да издаде АПВ в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия.

Съдът намира, че оспореният административен акт е издаден при спазване административно производствените правила, в съответната форма и с необходимите реквизити. Съдът приема, че актът е мотивиран предвид обстоятелството, че в както в него, така и в решението постановено от по-горестоящия орган по повод обжалването му са подробно описани законовите предпоставки за издаването му.

С Искането за прихващане на сумата от 1 325 270,66 лв. се претендира възстановяване на сума, станала изискуема към влизане в сила на издадения АУПОВМТБО, рег. № РД-22-20/01.03.2010 г. Същата е била предмет на прихващане на задълженията за ТБО, установени с посочения акт, който не е обжалван от жалбоподателя и е влязал в сила.

Видно от Решение № 2389 от 22.02.2018 г., постановено от ВАС, Осмо отделение, за 34 броя от процесите имоти е налице влязъл в сила предходен АУПОВМТБО №

РД-22-20/01.03.2010 г., с който се установяват задължения за ТБО, за периодите 2004 г. -2008 г. включително и се възлагат в тежест на СУ. Наличието на влязъл в сила административен акт за част от процесните периоди изключва възможността административният орган да издава нов акт за същите задължения, по отношение на същите имоти, за същите периоди. За периодите 2005 г., 2006 г., 2007 г. и 2008 г., органът не е имал правомощието да издава процесния АУПОВМТБО предвид приложимостта на чл.27, ал.2, т.1 от АПК по силата на чл.166 ал.2 от ДОПК за съответната част от процесните имоти".

Видно от отразеното в таблицата на стр. 77 от АУПОВМТБО с рег. № РД-22-20/01.03.2010 г., определеният с акта общ размер на задължения за ТБО е 2 397 187,38 лв., от които са внесени 1 546 724,45 лв. Признати са като внесени (частично) за покриване на задължения за ТБО; като погасени за задълженията за ТБО, за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2008 г. След извършено прихващане е установена за възстановяване сума. Определен е остатък за довносяне в размер на 897 020,50 лв. главница за ТБО. Следователно, претендираната с разглежданото искане сума в размер на 1 325 270,66 лв. не може да бъде възстановена, респективно прихваната с други изискуеми задължения на СУ, доколкото същата вече е била предмет на прихващане с акта от 01.03.2010 г. Внесените суми за периодите от 01.01.2005 г. до 31.12.2009 г. са били признати вече като такива в извършеното производство и са участвали при формирането на крайното задължение за ТБО с АУПОВМТБО, рег. № РД-22-20/01.03.2010 г. Не се установяват внесени от С. университет „С. К. О.” суми, които да подлежат на възстановяване, респективно на прихващане за ТБО.

След влизане в сила на 07.04.2010 г. на АУПОВМТБО с рег. № РД-22-20/01.03.2010 г., същият е бил счетоводно отразен по надлежния ред, в съответните отдели на СО, по имотните партии на СУ, преди публичните вземания да се погасят по давност. В този смисъл, е неоснователно направеното възражение за изтекла давност.

Неоснователно е твърдението, че за този период, С. университет „С. К. О.” не е задължено лице по чл. 64, ал.1 във връзка с чл. 11 от ЗМДТ. Възражението, че Софийският университет „С. К. О.” не е задължено лице за ТБО не е направено, тъй като Акта от 01.03.2010 г. е влязъл в сила и не е бил предмет на обжалване. АУПОВМТБО, рег. № РД-22-20/01.03.2010 г. е влязъл в законна сила преди влизането в сила на Решение № 2389 от 22.02.2018 г. по адм. дело № 5877 от 2017 г. по описа на ВАС, в който има позоваване на чл. 11, ал.5 от ЗМДТ. Съгласно препращащата норма на чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ /в редакцията преди 1.01.2011 г./, таксата по чл. 62 /ТБО/ се заплаща от лицата по чл. 11 от ЗМДТ. За данъчните периоди 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г., чл. 11 от ЗМДТ въвежда публични задължения за собствениците на недвижимите имоти и лицата, в чиято полза е учредено ограничено вещно право на ползване, но не включва в кръга на задължени лица за плащане на ТБО тези, на които е възложено управлението на имот - държавна или общинска собственост. С влизане в сила от 1.01.2011 г. на разпоредбата на чл. 11, ал. 5 от ЗМДТ, посочената група лица са включени в кръга на ДЗЛ по отношение на ТБО. Съгласно цитираната разпоредба, за имот - държавна или общинска собственост, данъчно задължено е лицето, на което имотът е предоставен за управление. Нормата на чл. 11, ал. 5 от ЗМДТ няма обратно действие, доколкото такова не ѝ е придадено с изрична разпоредба, т. е. тя има действие занаяпред.

Съобразно изложеното, съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени

нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата против него е неоснователна и не следва да бъде уважена.

По разноските:

При този изход на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, следва да бъде уважено на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, като същото бъде определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 6 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно – 13445,66 лева. Следва да бъдат присъдени и разноски за внесения депозит в размер на 700,00 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160 от ДОПК, АССГ, 21 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. университет „С. К. О.“, ЕИК[ЕИК], срещу Акт за прихващане или възстановяване /накратко АПВ/ издаден на основание чл. 129 от ДОПК с рег. № СФР20-У321-3/27.05.2020 г. от М. Б. С., действаща в качеството си на орган по приходите, на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при дирекция „Общински приходи“ при Столична община, частично потвърден с Решение № СОА20-РД28-31/07.08.2020 г. на кмета на СО по отношение на внесени и платени главници за ТБО в размер на 1 253 285,13 лв., ведно с 51 962,13 лв. лихви за просрочие, за периода от 1 януари 2005 г. до 31 декември 2009 г.

ОСЪЖДА С. университет „С. К. О.“, ЕИК[ЕИК], да заплати на СО направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 14 145,66 /четириннадесет хиляди сто четиридесет и пет лева и шестдесет и шест стотинки/лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: